

РЕШЕНИЕ

№ 6401

гр. София, 16.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5357** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма]-гр.С. срещу Ревизионен акт №Р-22221418004526-091-001/15.07.2019 година,потвърден с Решение №169/31.01.2020 година на Директор на Дирекция“ ОДОП“.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, необоснованост на атакувания ревизионен акт.Твърди се,че същият е издаден при съществено нарушение на съдопроизводствените правила в посока необсъждане на всички събрани в хода на производството доказателства, не събиране на относими доказателства, както и липсата на кадрови и технически потенциал у доставчика да осъществят доставките.Посочва се още, че при издаването на РА са допуснати нарушения на материалния закон, като изобщо не е отчетено обстоятелството, че лицето е получател по доставката. Наред с това се сочи,че е нарушен и принципът на неутралност на ДДС. Иска се отмяна на ревизионния акт и да бъде признато право на данъчен кредит по фактурите.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма], редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от управителя К. К. М., адвокат Б. и адвокат Т. редовно упълномощени, които поддържат жалбата на заявените основания и молят да бъде уважена. Заявяват претенция за присъждане на разноски.Съображения развиват и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт К.,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано.

.Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №1527/18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП В. Б. Л. е назначена за държавен служител на длъжността-Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С. считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед № 202,1/21.03.2012 година на Изпълнителен директор на НАП-[населено място] Т. И. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП считано от 26.03.2012 година.

Със Заповед №982,1/30.10.2012 година на Директор ТД на НАП К. Г. М. е преназначена на длъжността-Началник сектор“Ревизии“считано от 01.11.2012 година.

Със Заповед № 478,1/29.04.2013 година на Директор ТД на НАП- С. М. Й. С. е преназначена на длъжността Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. считано от 01.05.2013 година.

Със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 година Директор ТД на НАП- С. наредил функциите на компетентен орган по чл.12,ал.2,т.1 от ДОПК считано от 01.06.2017 година да се изпълняват от поименно изброени служители, измежду които и К. Г. М. и М. С. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“ и определил техните заместници.

Със Заповед № РД-84-2280/16.07.2018 година на Директор ТД на НАП-С. е наредено М. Й. С. на длъжност -Началник сектор“Ревизии“ за времето от 31.07.2018 година до 07.08.2018 година включително да изпълнява задълженията на К. Г. М. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221418004526-020-001/02.08.2018 година М. Й. С. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ възложила да бъде извършена ревизия на [фирма] [населено място], определил състава на ревизиращия екип- В. Б. Л. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и М. Т. И. на длъжност-Главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС за периода 01.08.2016 година до 31.10.2016 година, определил срока за завършване на ревизията – три месеца, считано от датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия.

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена лично срещу подпис на управителя на ревизирания данъчен субект на 12.09.2018 година/ видно от разписката неразделна част от заповедта , приложена на лист 26 от делото.

Със Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия от 16.12.2018 година органът възложил ревизията- К. Г. М. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ определила нов срок за завършване на ревизията до 12.02.2019 година.

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 11.12.2018 година.

На 19.02.2019 година органите по приходите,включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № 22221418004526-092-001,с който предложили да бъдат установени

задълженията на ревизирия данъчен субект по ЗДДС за периода от 01.08.2016 година до 31.10.2016 година.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 04.03.2019 година.

На 15.03.2019 година жалбоподателят депозирал молба за продължаване срока за представяне на писмено възражение срещу съставения РД, в което подробно изложил несъгласието си с предложението за установяване.

С Решение от 18.03.2018 година орган по приходите,включен в състава на ревизиращия екип определил срок за представяне на писмено възражение срещу съставения Ревизионен доклад до 18.04.2019 година.

На 18.04.2019 година дружеството-жалбоподател депозирало писмено възражение срещу съставения РД.

На 15.07.2019 година органът,възложил ревизията- К. Г. М. на длъжност-Началник сектор“Ревизии“и В. Б. Л. на длъжност-Главен инспектор по приходите издали обжалвания Ревизионен акт № Р-22221418004526-091-001/15.07.2019 година, с който установили задълженията на ревизирия данъчен субект за процесните периоди по ЗДДС , подробно посочени в него.

РА е връчен лично срещу подпис на управителя на ревизирия данъчен субект на 12.11.2019 година.

На 25.11.2019 година дружеството-жалбоподател депозирало жалба срещу издадения Ревизионен акт.

Жалбата е постъпила в Дирекция“ ОДОП“ на дата 27.11.2019 година .

С Решение №169/31.01.2020 година Директор на Дирекция“ОДОП“ потвърдил обжалвания ревизионен акт.

Решението е връчено на 05.02.2020 година на електронния адрес на жалбоподателя.

По делото са приложени всички събрани в хода на двете ревизионни производства доказателства, описани в 2 брой папки приложения.

Назначена е,изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице дало подробен отговор на въпросите,поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява,че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 от ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №Р-22221418004526-091-001/15.07.2019 година е издаден от компетентни органи- това е К. Г. М. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“- орган,възложил ревизията и В. Б. Л. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. Между страните няма спор, а и от приложенияте по делото писмени доказателства се установява,че лицето К. Г. М. е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към датата на издаване на двете ЗВР и към датата на издаване на Р. акт и е определен за орган, който може да възлага

ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрична Заповед на Директор ТД на НАП- С. от 07.06.2017 година. Наред с това, установено е още , че към датата на издаване на първата ЗВР К. Г. М. е отсъствала и е била замествана от М. Й. С.- Началник сектор „ Ревизии“ , като е налице изрична заповед на Директор ТД на НАП-С. от 16.07.2018 година оправомощаваща М. С. да замества К. Г. М.. Установено е също, че лицето М. С. е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към датата на издаване на първата ЗВР.

Не се спори,че лицето М. Т. И. е заемала длъжността-Главен инспектор по приходите, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока, както и доказателства, че лицето В. Б. Л. също е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите и то към датите на издаване на ЗВР, РД и РА.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът-възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. Безспорно тази промяна в органите, които могат да издават ревизионен акт ,водят и до промяна в самия ред за издаване на акта, както и до промяна в самата процедура по издаване на РА. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства.Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК. В конкретния случай, ревизионното производство е първо, образувано е на дата 02.08.2018 година с издаване на първата ЗВР от 02.04.2018 година след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК.

Наред с това, в ТР № 5/2016 година по Тълкувателно дело № 10/2016 година на Общото събрание на ВАС, е посочено, че“Според чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Чл. 118, ал. 2 ДОПК разпорежда, че ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите. Според последната разпоредба това са служителите, заемащи длъжност „държавен експерт по приходите“, „държавен инспектор по приходите“, „главен експерт по приходите“, „старши експерт по приходите“, „експерт по приходите“, „главен инспектор по приходите“, „старши инспектор по приходите“ и „инспектор по приходите“. Чл. 119, ал. 2 ДОПК (действаща редакция ДВ, бр. 82/2012 г., в сила от 01.01.2013 г.) разпорежда, че ревизионният акт се издава от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Предишната редакция на текста (в сила до 01.01.2013 г.) предвижда органът възложил ревизията, да определи със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Нормата на чл. 119 ДОПК урежда конкретната процедура по издаването на ревизионния акт. Разликата в двете редакции на чл. 119, ал. 2 ДОПК – тази от първоначалното приемане на кодекса до 31.12.2012 г. и сега действащата от 01.01.2013 г. е в това, че при старата редакция определянето на

конкретния орган, компетентен да издаде ревизионния акт, се случва в края на процедурата, а според сега действащата редакция това се определя в самото начало. И при предишната, и при сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, органът по приходите възложил ревизията, определя издателя на ревизионния акт. За да е налице валидно издаден ревизионен акт в общата хипотеза на чл. 119, ал. 2 ДОПК, последният следва да е издаден от две лица : 1. от орган по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагането на ревизията и 2. от органа, имащ качеството на „възложил ревизията”, определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция. Нормата на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК не поставя изискване каква длъжност следва да заема определения от териториалния директор орган по приходите. Единственото условие е това лице да притежава качеството „орган по приходите”. Кой са органи по приходите е дефинирано в разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 - 4 ЗНАП, в това число и лицата по т. 3 – директори на дирекции, началници на отдели и сектори – най-честият кръг от служители, определяни от териториалния директор за лица по чл. 112, ал. 2 ДОПК. Тълкуването на разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК води до извода, че нормата на чл. 118, ал. 2 дефинира какво представлява ревизионният акт и кой го издава по принцип, докато разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК урежда конкретната процедура по издаване на ревизионния акт. Нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК е свързана със старата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, когато ревизионният акт се издава еднолично, поради което тя не е съобразена с изменението на разпоредбата в сила от 01.01.2013 г. По отменената вече редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, издателят на акта е едноличен орган, като това не е органът възложил ревизията, и той следва да е в кръга на лицата, посочени в чл. 118, ал. 2 ДОПК. След изменението на чл. 119, ал. 2 ДОПК от 01.01.2013 г. ревизионният акт се издава съвместно от два органа – единият е органът възложил ревизията, а другият е ръководителят на ревизията. Изменението на разпоредбата касае както органа издател на акта, така и начина на определяне на издателя на акта: по отменената редакция с нарочна заповед, а по сега действащата редакция единият е определен по силата на закона и заповедта на териториалния директор - чл. 112, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК, а вторият от първия орган въз основа на заповедта за възлагане на ревизия – чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК.

Следователно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК, в редакцията след 01.01.2013 г., определя качествата на лицата, които са компетентни да издадат ревизионния акт и при проверка за действителността на акта следва да се установи дали тези качества са налице. Не намира опора в закона тезата, че разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК следва да се прилагат кумулативно. Нормата на чл. 119, ал. 2 ДОПК в предишната си редакция (в сила до 01.01.2013 г.) не посочва изрично какви длъжности следва да заемат органите по приходите, които следва да издадат ревизионния акт. Нормата единствено поставя условие този орган да бъде посочен от този, чиято е компетентността по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК за възлагане на ревизия. След като в сега действащата разпоредба на чл. 119, ал. 2 ДОПК императивно са посочени лицата, които издават ревизионния акт, като липсва изрично оправомощаване на органа по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК (липсва изискване за издаване на заповед за определяне на компетентен орган 3.), то не е необходима и конкретизацията на длъжностното качество на органите, каквато конкретизация се прави от нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК. Ако има такава конкретизация, то тя се отнася единствено и само по отношение на лицата от ревизиращия екип, определени

със заповедта по чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК, но не и по отношение на лицето възложило ревизията, за което има единствено изискване да е орган по приходите по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗНАП. Сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК няма по-тясно приложно поле от предишната редакция. Поради това не може да бъде изграден извод, че и двамата съставители на ревизионния акт следва да са в кръга на лицата, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Според действалата до 01.01.2013 г. Редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, ревизионният акт се издава само от едно лице, за чието оправомощаване се издава нарочна заповед, докато според сегашната редакция ревизионният акт се издава от две лица, едното от които е лицето възложило ревизията, а другото е лицето, което е било ръководител на екипа. Включването в кръга на тези лица на лицето възложило ревизията води до извод, че целта на изменението на закона е да се обезпечи участието на контролния орган, възлагащ ревизията, в крайния акт, с която приключва производството, за да се оптимизира качеството на процеса. Приетото изменение на чл. 119, ал. 2 ДОПК не стеснява приложното поле на разпоредбата. Разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК се намират в един и същ нормативен акт – ДОПК. Следователно те са равни по степен императивни норми, определящи компетентните лица да издават ревизионни актове. Под „досегашен ред“ следва разбира издаването на ревизионни актове по висящи производства да продължи съобразно изискванията на чл. 118, ал. 2 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК в редакцията до 01.01.2013 г. С нормата на § 35, ал. 1 от ПЗР на ЗИДДОПК – ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., ясно е изразена волята на законодателя след 01.01.2013 г. ревизионните актове по новообразуваните производства да бъдат издавани от органите, определени по действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Поради това не може да се твърди, че нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК въвежда ограничение по отношение на органите, издаващи ревизионния акт по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не по силата на заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това не намира подкрепа в закона тезата, че този орган има само процесуална компетентност да издаде акта, а да няма материална такава“.

Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, Заповеди за изменение, РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/ заглавието е изменено- преди Закон за електронния документ и електронния подпис/ (И.. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 910/2014".(2) (Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, РД и РА, съгласно ЗЕДЕП, чл. 3, ДВ. бр. 34 от 6 Април 2001 година- Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕП, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името

на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕП (И. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.)Електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство,а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на [чл. 16.](#)) Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай,[ЗВР](#) ,РД, както и РА са създадени като електронни документи по смисъла на [чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП](#), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема,че е спазено изискването за писмена форма.Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са изпратени като електронни съобщения и връчени на ревизираното дружество по реда на [чл. 30, ал. 6 ДОПК](#) и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в [чл. 184, ал. 1 ГПК](#), приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание [§ 2 ДР ДОПК](#), тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната.По определението на [чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП](#) електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство.Квалифициран електронен подпис, съгласно ал. 3 и ал. 4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1, според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ /частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на [чл. 193 ГПК](#) и в този случай съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не.По делото са представени Удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, със съдържанието по [чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП](#), обосновава извод за това, че [ЗВР](#), РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на [чл. 13 ЗЕДЕП](#) е въведена фикция за саморъчен подпис.

От така представените заверени преписи на хартиен носител, се установява, че актът, издаден като електронен документ е подписан с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията – К. Г. М.-Началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" на ТД на НАП- С. и на ръководителя на ревизията- В. Б. Л. при ТД на НАП–С. са притежавали квалифициран електронен подпис.За да е валидно подписан съгласно [чл. 120, ал. 1, т. 8 ДОПК](#) в случаите, когато е издаден като електронен документ, ревизионният акт следва да е подписан с квалифициран електронен подпис на органите по [чл. 119, ал. 2 ДОПК](#), така че по силата на

законовата фикция в [чл. 13, ал. 4 във връзка с ал. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис](#) /ЗЕДЕП/ електронните подписи да имат значението на саморъчни подписи. В конкретния случай, от доказателствата по делото е безспорно установено, че не само РА, но и ЗВР и РД са създадени като електронни документи и са подписани от лица, които притежават квалифициран електронен подпис.

Установено е още, че и лицето М. Й. С. и М. Т. И. също са притежавали квалифициран електронен подпис.

Р. акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията,извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органите по приходите,които са го издали.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,който е вътрешно служебен акт,подписан от двамата органи по приходите, които са участвали в състава на ревизиращия екип.

Това е така,защото в ТР №5 /22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

„Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт. В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на [чл. 160, ал. 2 ДОПК](#), но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА. Р. доклад е подписан от двамата органи по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, а дори и да не е подписан от всички участващи в ревизията органи по приходите, то това не може да обуслови нищожност на издадения ревизионен акт, защото пак в същото Тълкувателно решение е изрично е посочено, че съгласно чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК изискването за подписване на ревизионния доклад от неговите съставители е задължителен реквизит на ревизионния доклад от външна страна, т.е. част от нормативно установените изискванията за форма на ревизионния доклад. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, която предвижда, че ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт, не дерогира систематично предхождащата я норма на чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК, включваща сред задължителните реквизити на ревизионния акт наличието на мотиви за издаването му. И двете разпоредби са част от чл. 120 ДОПК, озаглавен „Съдържание на ревизионния акт“,а това сочи,че ревизионният доклад също е част от нормативно

изискуемото се съдържание на ревизионния акт. При наличие на порок в законоустановената форма, изразяващ се в липса на мотиви, опорочаването също не е толкова съществено, че да се приравни с пълна липса на форма, а оттам и на волеизявление, поради което отново не мотивира извод за нищожност на издадения ревизионен акт. Горното обосновава заключението, че не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили“.

Всички актове и съобщения са връчени както на електронния адрес на жалбоподателя, така и лично на управителя на ревизирания данъчен субект. Съгласно чл. 30, ал. 6 от ДОПК електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система. В [ДОПК в частност в разпоредбата на чл. 113, чл. 117 и чл. 120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса - аргумент от разпоредбата на чл. 33 от ДОПК - Приложимост на разпоредбите - по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административна наказателна отговорност, за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита, и по никакъв начин не може да се говори за нищожен ревизионен акт.

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуално-правните разпоредби и най-вече на нормата на чл. 114 от ДОПК. Ревизионното производство е първо, като с първата ЗВР от 02.08.2018 година е определен тримесечен срок за завършване на ревизията, но поради недостатъчност на срока, органът, възложил ревизията, определил нов срок за завършването, като удължаването е с два месеца. Ревизионното производство е приключило по реда и в сроковете, предвидени в ДОПК, като удължаването е извършено в съответствие с нормата на чл. 114 от ДОПК. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство органите по приходите са събрали относимите доказателства. Наред с това, дори и да не събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебното производство. Доказателствената тежест за установяване на положителен факт, какъвто е наличието на реално осъществена доставка, пада само и единствено върху жалбоподателя, защото той от този положителен факт черпи изгодни за себе си правни последици. Липсата на доставка е отрицателен факт и органите по приходите нямат задължение да го доказват.

При издаване на РА са спазени материално правните разпоредби на ЗДДС

За данъчен период месец от 08.2016 година до месец 10.2016 доставчикът [фирма] е издал в полза на жалбоподателя 10 броя данъчни фактури с предмет - консултантски услуги.

В хода на ревизионното производство на електронния адрес на доставчика е връчено искане за представяне на доказателства, като същите поради представяне по друго производства са присъединени с Протокол за присъединяване.

Основната дейност на [фирма] е проектиране и строително-монтажни работи, като през процесните периоди е изпълнител по договори за СМР- с [община] – „Подобряване на енергийната ефективност в сградата на ДЦДМУ „Надежда“ и ЦДГ „Детски рай“ [населено място] с начало 18.07.2016 година, „Ремонт и изграждане на спортни площадки при ПГИТ „А. К.“ [населено място] с начало 05.08.2016 година, приключил на 20.12.2017 година, „Извършване на обследване на сгради за установяване на технически характеристики, свързани с изискванията по чл.169, ал.1, т.1-5 и ал.3 от ЗУТ и изготвяне на технически паспорти съгласно чл.176а от ЗУТ, за обект „Учебна сграда и общежитие в Професионална гимназия по архитектура и строителство“, [населено място] с начало 17.06.2016г., приключил 08.08.2016г.

В хода на ревизионното производство доставчикът [фирма] е представил счетоводна и търговска документация- Фактура № 16/01.08.2016г. с ДО 8 330,00 лева и ДДС 1 666 лева с предмет „Извършени услуги съгласно договор и констативен протокол“, придружена с 2 броя фискални бонове от 01.08.2016 година за извършени плащания в размер на 2 652 лева и 7 344 лева , издадени от ФУ регистрирано на [фирма]. Фактурата е във връзка със сключен Договор за консултантска услуга от 11.07.2016 година, по силата на който [фирма] приел да извърши конструктивно обследване на обект „Учебна сграда и общежитие в Професионална гимназия по архитектура и строителство“, [населено място] със срок до 01.08.2016 година, договорна е цена в размер на 8333 лева без ДДС, а плащането е договорно окончателно след приключване на работата и приемане с Констативен протокол, договорено е ,че изпълнителят се задължава да изпълни качествено и в срок работата по настоящия договор. Към договора е приложен Констативен протокол от 01.08.2016 година за приемане на извършената работа, както и Оценка за приемане на Доклад за строително – конструктивно обследване.

- Фактура № 101/19.08.2016г. с ДО 3 880,00лв. и ДДС 776,00лв. е с предмет „Услуга по договор от 20.07.2016г.“ и същата е издадена в изпълнение на Договор за консултантска услуга от 20.07.2016г. сключен между страните с предмет - изготвяне на Технически паспорт на обект „Учебна сграда и общежитие в Професионална гимназия по архитектура и строителство“, [населено място] и срок на изпълнение 19.08.2016г. Услугата е извършена и приета с Констативен протокол от 19.08.2016 година, Фактурата е платена в брой съгласно фискален бон от 19.08.2016 година-

-Фактура № 105/30.08.2016г. с ДО 8 005,00лв. и ДДС 1 601,00лв. е с предмет „Извършени услуги съгласно договор и ППП протокол“ и същата е издадена в изпълнение на договор за консултантска услуга от 01.08.2016г. сключен между страните с предмет – Изготвяне на проект за обект „Ремонт и изграждане на спортни площадки при ПГИТ „А. К.“ [населено място] и срок на изпълнение 10.08.2016г. Услугата е извършена и приета с констативен протокол от 10.08.2016г. Фактурата е платена в брой съгласно фискални бонове от 01.09.2016г. за 2 682,00лв. и за 6 924,00лв.

- Фактура № 106/31.08.2016г. с ДО 3 866,50лв. и ДДС 773,30лв. е с предмет „Извършени услуги на основание договор от 01.08.2016г.“ Представен е Договор съгласно който [фирма] приема да извърши консултации по част пожарна безопасност на обект „Подобряване на енергийната ефективност в сградата на ДЦДМУ „Надежда“ и ЦДГ „Детски рай“ [населено място] в срок до 31.08.2016 година.

Представена е Консултантска оценка с дата 01.08.2016 година, подписана от [фирма] .Услугата е извършена и приета с Констативен протокол от 31.08.2016г. и заплатена в брой на същата дата, съгласно представен фискален бон.

- Фактура № 213/03.10.2016г. с ДО 6 950,00лв. и ДДС 1 390 лв.с предмет „Извършени услуги на основание договор и приемо-предавателен протокол“ , фактурата е във връзка с Договор от 26.09.2016г., съгласно който [фирма] приема да извърши логистика по снабдяване с материали и съоръжения на обект „Ремонт и изграждане на спортни площадки при ПГИТ „А. К.“ [населено място] в срок до 03.10.2016г, като е налице и Констативен протокол от 03.10.2016 година ,удостоверяващ приемането на извършената работа и заплатена в брой на 25.10.2016г., съгласно представен разходен касов ордер.

- Фактура № 230/11.10.2016 година с ДО 6 885,00лв. и ДДС 1 377,00лв. е с предмет „Извършени услуги на основание договор и ППП“, като фактурата е във връзка с Договор от 03.10.2016 година, по силата на който [фирма] приема да извърши консултация относно одобряване на проектна документация на обект „Ремонт и изграждане на спортни площадки при ПГИТ „А. К.“ [населено място] в срок до 11.10.2016 година. Услугата е извършена и приета с Констативен протокол от 11.10.2016г. и заплатена в брой на 25.10.2016г., съгласно представен разходен касов ордер.

- Фактура № 236/14.10.2016г. с ДО 7 330,00лв. и ДДС 1 466,00лв. е с предмет „Извършени услуги на основание договор и ППП“. Фактурата е във връзка с Договор от 10.10.2016г., съгласно който [фирма] приема да извърши консултантска услуга за одобряване на проектна документация, за обект паметник на културата „Ремонт и изграждане на спортни площадки при ПГИТ „А. К.“ [населено място] в срок до 14.10.2016 година,налице е и Констативен протокол от 14.10.2016г. и заплатена в брой на 25.10.2016г., съгласно представен разходен касов ордер.

- Фактура № 243/20.10.2016г.с ДО 7 885,00лв. и ДДС 1 577,00лв. е с предмет „Извършени услуги на основание договор и ППП“, във връзка с Договор от 17.10.2016г., съгласно който [фирма] приема да извърши логистика по доставяне на материали и съоръжения за обект „Ремонт и изграждане на спортни площадки при ПГИТ „А. К.“ [населено място] в срок до 20.10.2016г. Представен е и Констативен протокол от 20.10.2016 година и заплатена в брой, съгласно представен разходен касов ордер без посочена дата.

- Фактура № 246/25.10.2016г. с ДО 5 330 лв. и ДДС 1 066 лв.с предмет „Извършени услуги на основание договор и ППП“.Представен е Договор от 20.10.2016г., съгласно който [фирма] приема да извърши изготвяне на калкулации за извършени СМР на обект „Ремонт и изграждане на спортни площадки при ПГИТ „А. К.“ [населено място] в срок до 25.10.2016 година, придружен с Констативен протокол от 25.10.2016г. и заплатена в брой на 25.10.2016 година, съгласно представен разходен касов ордер.

- Фактура № 251/31.10.2016г. с ДО 7 345 лева и ДДС 1 469 лева с предмет „Извършени услуги на основание договор и ППП“. Към фактурата е приложен Договор от 24.10.2016г., съгласно който [фирма] приема да извърши консултация относно одобряване на проектна документация във връзка с допълнителни проекти по части Електро и Пожарна безопасност на обект „Подобряване на енергийната ефективност в сградата на ДЦДМУ „Надежда“ и ЦДГ „Детски рай“ [населено място] в срок до 31.10.2016 година, както и Доклад за оценка на съдържанието на необходимите елементи в Проектната документация подписан от [фирма],услугата е извършена и приета с констативен протокол от 31.10.2016г. и заплатена в брой на 25.10.2016г., съгласно представен разходен касов ордер.

Обстоятелството, че доставчикът е представил фактурите, договорите, приемо-предавателните протоколи, както и СД по ЗДДС и Дневници за продажби за

процесните периоди, хронологични регистри от счетоводни сметки 411, 4532 и 703, главна книга, касова книга 501, оборотна ведомост, дневни финансови отчети, рекапитулации за данъци и осигуровки на персонал /л.75- 95, по делото/ и надлежно е осчетоводил процесните фактури в счетоводството си със съответно взети стопански операции/ в който смисъл е и заключението на вещото лице, изготвило съдебно- счетоводната експертиза, неоспорена от страните,което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено/, не може да доводи до извод, че е налице реално осъществена доставка.

Нито от доставчика, нито от жалбоподателя се представиха съпътстващи доказателства за доставките-различни по вид услуги-консултантски, твърде разнородни по вид ,които предполагат доста специфични познания в областта на и обследването на сградите предполага специални знания от страна на лицето,което извършва тези услуги , както и доказателства за неговата компетентност в тази специфична област, доказателства кога, кой е извършил консултантските услуги, как е отишъл до съответните сгради, за да извърши оглед на същите, още повече , че от доказателствата по делото е установено , че по данни от ИС на НАП за периода до 31.08.2016г. [фирма] не е разполагал с персонал, назначен по трудови или граждански договори. Няма подавани уведомления по чл.62 от Кодекса на труда и чл.73 от ЗДДФЛ за изплатени суми по извънтрудови правоотношения . От 01.09.2016г. [фирма] има декларирани 4 трудови договора, за длъжности „експерт логистика“, „специалист човешки ресурси“, „търговски сътрудник“ и „експерт връзки с обществеността“ за които са подадени съответните уведомления и декларации образец 1 и 6. Съдът не кредитира заключението на вещото лице- М. Н. в частта, в която сочи , че за ревизирания период от 01.08.2016г. до 31.10.2016г. жалбоподателя [фирма] е разполагал със собствен персонал на длъжности „ архитект-консултант“, „електроинженер“, „строителен инженер“, „координатор безопасност и здраве“, „инженер хидростроителство“ и „работник строителство“, тъй като по делото такива доказателства не се съдържа и то влиза в противоречие с отразеното от него по-горе. Но дори и да притежаваше такъв персонал, то няма доказателства кои лица конкретно кога, на кой обект какво са извършили, как са пристигнали до там, притежавали ли са съответната квалификация и правоспособност, позволяващи им да осъществяват услугите,не са представени Докладите за извършените консултантски услуги,а само оценка на възложителя за приемане на докладите, няма доказателства тези доклади кога са изготвени и кой е взел участие в изготвянето им.

Но самото представяне на фактури от страна на жалбоподателя не може да доведе до извод, че този доставчик нещо реално е осъществил.Наред с това, част от фактурите- не отговарят на изискванията за натурално и стойностно изражение на стопанската операция- няма посочване на договора , въз основа на който са издадени, а само е посочено услуга по договор. Договорът е доказателство за възникнали договорни отношения, но не и доказателство за реално осъществена доставка.

Следва да бъде посочено, че според трайно установената практика на ВАС е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това и причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждане на договорения резултат, то при доставката по смисъла, вложен от законодателя в ЗДДС – чл. 6, ал.1, респ. чл. 9, ал.1 ЗДДС не е достатъчно съгласието на страните по доставката, а нейното реално осъществяване – предаване на стоката или извършването на услугата.

Фактът,че жалбоподателят надлежно е осчетоводил издадените фактури в счетоводството си със съответно взети стопански операции не е и не може да бъде

доказателство за реалност на доставката, защото счетоводното отразяване на доставките представлява законово въздигнато задължение на регистрирани по ЗДДС лица да водят счетоводство. Наред с това и фактът, че доставчикът надлежно е осчетоводил посочените фактури и същите са включени в СД за съответните данъчни периоди /който факт се потвърждава от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено в тази му част, не може да бъде доказателство за реалност на доставката, защото липсва каквато и да било съпътстваща информация за доставката.

Според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според [чл. 86 от ЗДДС](#). Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена, /респективно е прехвърлена собствеността на стоката-чл.25, ал.1 от ЗДДС. Нещо повече дори, следва да бъде посочено, че съгласно чл.8 от ЗДДС услуга по смисъла на този закон е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обращение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство, според чл.9 от ЗДДС, доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Съгласно [Член 6, параграф 1 от Шеста директива](#) 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006, доставка на услуги "означава всяка сделка, която не е доставка на стоки по смисъла на [член 5](#)".

Представянето на данъчни фактури не може да доведе до извод, че нещо реално е доставено от този доставчик. Това е така, защото фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчно събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици. И при новия и при отменения ЗДДС въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение за да възникне правото на данъчен кредит за получателя по доставката да ползва право на данъчен кредит. Такава е практиката на СЕО- не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. Наред с това, предмет на доставките е услуги-доставка на услуги/ извършване на СМР и доставка на офис обзавеждане. Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#) данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят представи доказателства за реалното извършване на доставките, кои лица са извършили доставките, липсват доказателства на коя дата, кое лице или лица от доставчика са натоварили стоките, как са транспортирани до обекта, твърдя за собственост на жалбоподателя, с какъв транспорт, кога е станало това/ при съобразяване. Не е ясно как при липсата на какъвто и да е персонал, активи, машини, съоръжения и оборудване, както и транспортни средства доставчикът е осъществил тези доставки. И тук само издаването на данъчна фактура не е и не може да бъде доказателство за реално осъществена доставка, като нито жалбоподателят, нито доставчикът представиха каквито и да било доказателства съпътстващи доставките, от които може да се установи доставката. Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена, /респективно е прехвърлена собствеността на стоката- чл.25, ал.1.

Нещо повече дори, по силата на чл.72, ал.1 от ЗДДС когато в нарушение на нормата на чл.72, ал.1 от ЗДДС получателят по фактура, издадена преди

настъпването на данъчно събитие, съответно авансовото плащане е включил същата в Справката – декларация и в Дневника за покупки, отнасящи се за данъчния период на издаване на фактурата, а не в този, през който е настъпило данъчното събитие, съответно авансовото плащане, то правото на данъчен кредит е ползвано преди периода на възникването му, а ако се установи, че всички условия по Глава седма от ЗДДС за възникване на това право са налице, за данъчно задълженото лице възниква задължение за заплащане на лихва за забава върху така преждевременното упражнено право на данъчен кредит. За да възникне правото на данъчен кредит по смисъла на чл.68 от ЗДДС за получателя по доставката, то следва да са налице всички визирани в тази норма предпоставки, в това число и доставчикът да бъде регистрирано по смисъла на ЗДДС лице. В конкретния случай, няма никакви доказателства за реалността на доставките – твъред специфични и разнородни консултантски услуги, кога и как е станало това.

Всичко това сочи на законосъобразно отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя от страна на органите по приходите и ревизирианият данъчен субект не може да обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка по тези фактури, издадени от този доставчик, при което съвсем законосъобразно е отказано право на данъчен кредит по тези процесни фактури. За да възникне правото на данъчен кредит съгласно [чл. 68 и сл. от ЗДДС, то следва да бъдат изпълнени визираните в нормата на члр.68 и 69 от ЗДДС предпоставки](#) и най-вече да е доказано наличието на реално осъществени доставки на стоки и услуги по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#). По силата на чл.68, ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока, юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25, ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16. По силата на чл.6, ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката, а съгласно чл.9, ал.1 от ЗДДС доставка на услуга е извършване на услуги. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/чл.25, ал.2 от ЗДДС. В чл.25, ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, а при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и основание за включване на данъка в СД. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70, ал.5 от ЗДДС е налице, когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е начислило и посочило в СД, няма право на данъчен кредит и го дължи. На тази плоскост, законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури и са включили начисления без основание ДДС като дължим от страна на жалбоподателя. Законосъобразно са начислени лихва за забава при несвоевременното внасяне на данъка на основание чл.70, ал.5 от ЗДДС и във връзка с чл.175 от ДОПК

В този смисъл е и тълкуването на чл. чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, дадено в практиката на СЕС. Съгласно т. 33 от Решение на Съда на ЕС по дело C-285/11 правото на приспадане по принцип не може да се откаже, ако се

установи, че доставките са реално осъществени и предметът им е използван впоследствие в извършваната от данъчно задълженото лице облагаема дейност. По силата на т. 31 и т. 32 от цитираното решение, преценката за наличие на условията за възникване на правото на данъчен кредит се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. Данъчно задълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност.

Фактът, че жалбоподателят е извършил последващи реализация на услугите, не може да доводи до извод за реалност на доставката от този доставчик, защото никой не оспорва последващата реализация на услугите, а доказателства за извършени такива от страна на доставчика липсват.

С оглед на това, съвсем законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от този доставчик.

Всичко това прави издадения ревизионен акт законосъобразен и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по жалбата следва да бъде присъдено юрисиконсултско възнаграждение на основание чл.161, ал.2 от ДОПК, изчислено по реда на чл.8, ал.1, т.5 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения в размер на 1036 лева. Това е така, защото съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма]-гр.С. срещу Ревизионен акт №Р-22221418004526-091-001/15.07.2019 година, потвърден с Решение №169/31.01.2020 година на Директор на Дирекция“ ОДОП“, с който е отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] [населено място] за периода от 08.2016 година до месец 10.2016 година в размер на 13 212,73 лева и лихва за забава в размер на 3 658,10 лева.

ОСЪЖДА [фирма]-ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ОДОП“ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. СУМАТА ОТ 1036 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на **СТРАНИТЕ.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160, ал.6

ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: